

произнесъ иметоти предъ чловѣцы неблагоразумны и злословны. Недія ны заведи на вратата на една градина, презъ които та изнесохмы на излѣзване; влѣзохмы и като преглеждахмы тайноститѣ на адскія този домъ, виковѣтитѣ стигнахъ до нашия слухъ, какво станъ послѣ ты знаешъ вече.

Лицето на Иона станъ румяно; тя погледнъ на Главкѣ като че искаше съ очи да му изрази благодарността си; въспоминаніята за жалостнитѣ случки не и позволявахъ да говори.

— Ела, мило мое момиче, рече найподиръ съ любезенъ тонъ на Тессалійката.

Не ти ли казахъ азъ че ще ма имашъ като пріятелка, като сестра, но ты надмынъ надѣждитѣ ми, ты ма избави.

Малка работа! отговори Недія хладнокровно безъ да са помръдне отъ мѣстото си.

— Е, не ми доде на ума, рече Иона, азъ трѣба да додж притебе и отиде на онуй мѣсто на ладіята, дѣто сѣдѣше Недія, прегърнъ я и я цалуна съ увлечение.

Нея заранъ Недія бѣше необыкновенно блѣдна, и милваніята на прекрасната неаполитанка увеличихъ еще повече блѣдността на лицето ѝ.

— Но какъ, попыта изнизко Иона, можиты да предостѣишь опасността ми? познаваше ли ты какъвъ е египтянинътъ?

— Да, познавахъ злонаравіето му.

— Че какъ го ты познаваше?

— Бѣхъ робиня въ къщата на хора развратны, които бѣхъ въ благоволеніе у египтянина.

— Бывала си слѣдователно въ къщата му защото познаваше добрѣ потаенный входъ. — Проваждахъ ма тамъ за да свирѣ на лирата. отговори Тессалійката смутена.

— И са опази огъ порока, какъто сега избави и мене? попыта Неаполитанката изнизко за да не чуе Главкѣ.

— Госпоже! азъ нито хубость, нито богатство знамъ; азъ съмъ робиня слѣпа; тѣзи ми свойства сж найвѣрната защита.

Болезненъ, гордъ и гнѣвенъ бѣше гласътъ на Недія ако и да са отговаряше повидимому съ смиреніе. Иона, като помисли че такъвъ разговоръ може да я огорчава, млъкнъ когато ладіята имъ жлѣзваше въ морето.

— Исповѣдай Иона, рече Главкѣ, че заранъта е прекрасна, и право знахъ дѣто казвахъ че не трѣба да оставаме въ стаятати. Ка-
къви немахъ ли право?